

Biró Zsombor Aurél

MEGRÁG, KIKÖP

*Béres Bence és Rujder Vivien improvizációt felhasználva
Ősbemutató: Katona József Színház, 2024. április 25.*

Szereplők:

NYITRAI LUJZA
SZEPESSY MARCELL
KÁLMÁN FRIGYES
ANDRIS
PETRA
ZENESZERZŐ
RENDEZŐ
CASTING DIRECTOR
ASSZISZTENS
STÁBTAGOK
STATISZTÁK

1.

Lujza kifejezéstelen arccal belenéz a kamerába. Egy castingirodában ül a színtelen fal előtt, a rendező, Frigyes a kamera mögül instruálja.

FRIGYES: Azt mutasd meg, ahogy a legjobban szereted magad!

Csend. Lujza arca megmozdul. Finoman reagál a férfi utasításaira, miközben egy pillanatra sem veszi le a tekintetét a kameráról.

FRIGYES: Azt az estét, amikor tökéletesen tisztában vagy a hatalmaddal. Hogy mennyire csodálatos ember vagy. Hogy belépsz abba a térbe, és mindenki akar tőled valamit. És te nem akarsz senkitől semmit. Végigvonulsz a téren, és pontosan tudod, hogy felettük állsz.

Csend.

FRIGYES: És akkor most meglátsz valakit. Valakit, akit lehet, hogy mégis akarsz. Még nem tudod, hogy akarod-e. De be akarod vonzani. Érezni akarod, hogy akár meg is tehetnéd.

Csend.

FRIGYES: Hívd! Azaz, hívd.

Csend. Lujza kacéran nézi a kamerát.

FRIGYES: És most jéghideg. Mégsem érdekel. Senki nem érdekel. Felettük vagy. Nem méterekkel, kilométerekkel. Tökéletesen megközelíthetetlen. Tökéletesen érinthetetlen. Zárd össze a szád!

Csend.

FRIGYES: De ebbe is kell egy kis érzékiség. Ez is Psyché, tudod. Ez is ugyanabból a bizonytalanságból táplálkozik. Ugyanabból a megfelelési kényszerből. Igen. Nagyon szép.

Csend.

FRIGYES: És most visszafordulsz ahhoz a valakihez... És már tudod, hogy ott van a kezekben. Életerős, gyönyörű fiatalember, és te azt csinálsz vele, amit akarsz. Minden egyes szó, amit mondasz, az neki parancs. Pontosan azt fogja csinálni, amit kérsz tőle.

Csend. Lujza arcán gög, felsőbbégtudat.

FRIGYES: És most a kislány. Hatéves kislány vagy. Az legyen előtted, ahogy az iskolában várod a szüleidet. És egy újabb délután, amikor nem jön senki. Érzed a szánakozó pillantásokat. Itt gyűjtöd be az összes szánakozó pillantást, ami miatt azt fogod gondolni később, hogy soha többé téged senki nem sajnálhat. De most még ezt nem tudod. Most még csak azt tudod, hogy egyedül vagy, kicsi vagy, és nagyon, nagyon hideg van a szüleid nélkül. És minden délután, amikor ezt csinálják, el tudod képzelni, hogy ez az a délután, amikor egyáltalán nem fognak jönni. Hiszen egymást is elhagyják újra és újra. És neked szükséged van valakire, aki vigyáz rád.

Csend.

FRIGYES: Húsz évvel később... Itt van az az ember, aki vigyáz rád. Illetve csak itt volt. Mert ő is elment. Mert nem tudtad szeretni eléggé. A te hibád. Hogy nem tudod szeretni magad, ezáltal nem tudsz szeretni senkit, és téged sem szerethet senki. Persze hogy elment. És kiszakad a szíved attól a fájdalomtól, hogy tudod, milyen boldog azzal a másik nővel. Hogy van nő ezen a világon, aki boldoggá tudta tenni.

Csend. Lujza arcán könnyek csorognak.

FRIGYES: De nem fogsz belepusztulni. Minden egyes bántással erősebb leszel. Rendben. Nem tudok szeretni. Akkor majd tudom a másik végét. Mert úgyis vissza fog jönni. Pontosan tudod, hogy vissza fog jönni, hát

mindegyik visszajön. És amikor visszajön... Akkor bosszút állsz rajta.
Megmutatod neki, hogy mi az a fájdalom.

Csend. Lujza arcán lefojtott düh.

FRIGYES: Egy mosoly. Ez az. Tartsd ki!

2.

Rendetlen és kissé lepukkant, de otthonos budapesti szuterén. Fiatal művész-pár agyonzsúfolt nappalija, egyben hálója: az ágytól alig pár lépés a tévé meg a kanapé. A helyiségből ajtó nyílik a konyhába. Lujza a kanapén ül, kezében szövegkönyv. Marci bejön a konyhából. Ahogy meglátja a nőt, biccent neki, egy apró fejmozdulat felfelé, aztán leül az ágyra.

LUJZA: Te most tényleg úgy fogsz csinálni, mintha nem ismernél meg?

MARCI: Megismertelek, nem?

LUJZA: Akkor miért nem köszönsz?

MARCI: Köszöntem.

LUJZA: Ez nem köszönés, ez biccentés. Ezt úgy hívják, hogy biccentés.

MARCI: Nem, a biccentés ez.

Marius ismét biccent, de ezúttal nem felfelé, hanem lefelé.

LUJZA: Ez ugyanaz.

MARCI: Nem ugyanaz. *(Biccent egyet lefelé)* Idegenek. *(Biccent egyet felfelé)*
Ismerősök. Van különbség.

LUJZA: Szóval én neked egy ismerős vagyok?

MARCI: Hát mert mi?

LUJZA: Én azt nem tudom. De mondjuk, minimumnak egy szia azért akkor is jó lenne.

MARCI: De nem kell mondani, hogy szia, mert benne van a mozdulatban, hogy szia.

LUJZA: De miért nem kérdezed meg, hogy hogy vagyok? Nem ez lenne a minimum?

MARCI: Hogy vagy?

LUJZA: Most már mindegy.

MARCI: Oké.

Csend.

LUJZA: Csak mertem azt hinni, tudod, hogy öt év után azért már lehetne annyit, hogy...

MARCI: Lehet. Bármit lehet, jó? És ne haragudj, hogy úgy értékelted, hogy én nem köszöntem.

LUJZA: Ne haragudjak, hogy *én* úgy értékeltem, hogy *te* nem köszöntél? Azért nem vagy rossz, bazmeg!

MARCI: Oké. Akkor nem tudom. Akkor kezdjük előlről, oké? Szia. Szia, Claudia.

LUJZA: Szia, Marius.

MARCI: Hogy vagy?

LUJZA: Hát, tudod, csak a szokásos. Most kezdtük a... (*Belenéz a szövegkönyvbe*) A felkészülést a VB-re... Tavalyl EB... Kétszázon ezüst, százon...

MARCI: Igen, tudom. Gratulálok.

LUJZA: Az olimpián meg éppen csak lecsúsztam az aranyról, pedig...

MARCI: Nézttem. Drukkoltunk a feleséggemmel.

LUJZA: Tényleg? És a VB-t? Azt is néztétek?

MARCI: Azt nem.

LUJZA: Pedig ott...

MARCI: Három arany, tudom. De én arra gondoltam, hogy lelkiileg. Tehát hogy érzelmi szinten.

LUJZA: Ja. Hát úgy jól.

Csend.

LUJZA: Nem, hát én nem bírok el egy palit a felkészülési időszakban.

MARCI: Azt tudom, igen.

LUJZA: Na és te?

MARCI: Én most otthon vagyok a gyerekekkel.

LUJZA: Te vagy gyesen? Azta... Pedig annak idején benned volt a legtöbb...

Csend.

LUJZA: Érdekes. Azért ez nagyon érdekes. Hogy az ember így miket gondol utólag a dolgokról.

MARCI: Azt ugye tudod, hogy... (*Gondolkozik*) Hogy attól, hogy te ilyeneket mondasz, attól az még nekem nem lesz megalázó... Meg hogy itt gyesezel...

LUJZA: Marius, én nem azért...

MARCI: Oké.

LUJZA: Mit oké?

MARCI: Semmi. Oké.

LUJZA: De nem oké. Én csak annyit mondtam, hogy te egy nagyon tehetséges ember voltál.

MARCI: Az a baj veled, hogy... (*Elfelejtí a szöveget.*)
LUJZA (*segít neki*): ...hogy nem látsz ki a fejedből, mert...
MARCI: ...hogy nem látsz ki a fejedből, mert te csak magadat látod! És azt hiszed, hogy mindenki olyan. Emlékszel, amikor megcsaltál?
LUJZA: Én nem csaltalak meg.
MARCI: Oké, akkor amikor nem csaltál meg.
LUJZA: Szüneten voltunk. Nem kötött szóbeli ígéret.
MARCI: Jó, mindegy. Hagyjuk.
Marci kimegy a konyhába. Csend.
LUJZA (*utánakiált*): Most mi van?
MARCI (*kintről*): Semmi. Hagyjuk. A tepsis mindenesből van még?
LUJZA: Nem, azt már megettem.
MARCI (*kintről*): Tényleg, és akkor végül most mi lesz? Orchidea vagy hortenzia?
LUJZA: Mi?
MARCI (*visszajön*): Hát a boldogságkapu.
LUJZA: De figyelj, most nem volt jó?
MARCI: De, jó volt. Szerintem amúgy a fehér rózsza lenne a lelegegánsabb.
LUJZA: De akkor most miért vagy ilyen morci?
MARCI: Nem vagyok morci. A Marius a morci.
LUJZA: De akkor miért hagytad abba?
MARCI: Mert nem volt jó! De mindegy, ez nem a te dolgod. Ez a Petra dolga lenne, hogy jó legyen. És akkor én is tudnék jó lenni.
LUJZA: Jó, hát a Petra, szegény, nem a legélesebb kés a fiókban.
MARCI: Hát nem.
LUJZA: Na de és az Olivér? Még mindig nem mond neki semmit?
MARCI: Mit mondana. Ott ül, nem is figyel, a telefonját nyomkodja. Múltkor lemértem, negyven másodpercet próbáltunk a jelenetből, aztán megállította, hogy a fények így meg úgy... De tudtam, hogy ez lesz. Mindig ez van.
LUJZA: Figyelj... (*Szeretettel*) Most egy kicsit azért előjött a depimarci.
MARCI: Jól van, kiscica.
LUJZA: Jó, én csak próbálok szólni. Hogy szerintem azért sokan összetennék a kezüket, ha ilyeneken puffoghatnának.
MARCI: És ha én a Katona színésze vagyok, akkor a világ alanyi jogon megvonja tőlem a puffogáshoz való jogot? Mi van, ha én puffogni akarok?
LUJZA: Akkor puffogj.

MARCI: Persze hogy összetennék a kezüket, mert nem tudják, hogy ez mivel jár. Hogy én min megyek keresztül. Nap mint nap.

LUJZA: Puff, puff!

MARCI: Én is összetenném a kezem, ha Cristiano Ronaldo lehetnék. De ha Cristiano Ronaldo lennék, akkor meg azon puffognék, hogy miért vagyok Cristiano Ronaldo. Mert Cristiano Ronaldónak is szar. Mindenkinek szar. Minden szar.

LUJZA: Most nem tudok jót mondani, ugye?

MARCI: De tudsz. Vagy nem tudsz. De nem baj. Csak már nem volt értelme tovább mondani a jelenetet. *(Bocsánatkérő)* Mert gecire játszottad a csajt.

LUJZA: Hát mert geci. Vagy nem geci?

MARCI: Nem. Én vagyok a geci. De ha te geci vagy, akkor én már nem tudok geci lenni. Akkor én automatikusan felkerülök ide. *(Mutatja)* Neked úgy kellett volna játszani, hogy így semmi. Téged ez az egész már nem érint meg. És akkor ehhez képest tudnék picsogni.

LUJZA: Picsogni?

MARCI: Persze. Ez a csávó picsog. Bejövök a szaunába, „szia, Claudia, emlékszel, amikor megcsaltál?” És nyúzom a véred, és verem a seggemet a földhöz. Közben meg próbálok úgy csinálni, mintha nem érdekelnél.

LUJZA: De hát tényleg nem érdekellek.

MARCI: Lujza, nem köszönök.

LUJZA: Ez a nyomorult csak lejött egyet szaunázni...

MARCI: Szerinted miért nem köszönök?

LUJZA: Hát miért köszönnél?

MARCI: Most képzeld már el. Szakítunk, találkozunk iksz év múlva, azért dobnál egy sziát, nem?

LUJZA *(elgondolkozik)*: Ha megcsalnál, akkor nem.

Csend.

LUJZA: Most ezen mi olyan meglepő?

MARCI: Ja, semmi.

LUJZA: De meglepődtél. Valami meglepett.

MARCI: Nem, én csak...

LUJZA: Te megcsalnál?

MARCI: Mi? Dehogyan.

LUJZA: Hát akkor?

MARCI: Semmi, hát csak mit tudom én... Az élet...

LUJZA: Milyen élet? Most neked az van a fejedben, hogy te, lehet, majd egyszer megcsalsz?

MARCI: De Lujza, ez az élet. A valóság. Emberek vagyunk, történnek dolgok.

LUJZA: Milyen dolgok?

MARCI: Ne legyél már ennyire romantikus!

LUJZA: Mert mi legyek? Egy fasz?

MARCI: Én nem vagyok fasz. Csak realista.

LUJZA: Mert neked az a realista, hogy megcsalsz?

MARCI: Nem csallak meg! Ki mondta, hogy megcsallak? Miért csalnálak meg?

LUJZA: Mi is van azokkal a lányokkal, akiket minden nap megdugnál?

Csend.

MARCI: Mi?

LUJZA: Ezt mondtad nekem, nem emlékszel? Még csak két randink volt, és azt magyaráztad részegen a Vas büfében, hogy te minden nap látsz az utcán egy olyan nőt, akit...

MARCI: Te miért emlékszel rá, hogy milyen baromságokat hordtam neked össze öt évvel ezelőtt?

LUJZA: Ezt mondtad.

MARCI: Meg azt is mondtam, hogy végigolvastam a Karamazov testvéreket.

LUJZA (*komolyan*): Marci, ha megcsalsz, én tönkreteszlek.

MARCI (*röhög*): Te hülye vagy?

LUJZA: Én belül mélyen egy bosszúálló picca vagyok, csak szólok.

MARCI: Ne szórakozz már! Egy, hogy nem vagy bosszúálló picca. Kettő, hogy te engem nem tudsz tönkretenni.

LUJZA: Majd meglátjuk.

MARCI: Három, a félrekúrás nem az én műfajom. Én monogám vagyok.

LUJZA: Realista monogám.

MARCI: Monogám monogám. És négy, a Mariusnak sem ez a baja. Ez a jelenet nem erről szól. A megcsaláson már rég túl vagyok. Hogy te világ-bajnok lettél, na, azon nem. Mert én meg mi lettem?

LUJZA: Családapa.

MARCI: Családapa. Hát...

LUJZA: Mi hát?

MARCI: Hát mi hát? Ott a szövegben. „CLAUDIA: Az olimpián lecsúsztam az aranyról, pedig... MARIUS: Néztem. Drukkoltunk a feleségemmel.” Néztem. Azaz beismerem, hogy a mai napig foglalkozom veled. És észre is veszem, hogy beismerem. Ezért hozom be a feleség témát.

LUJZA: De hát ennek a nőnek se kutyája, se macskája.

MARCI: De ki van teljesedve. Elérte, amit akart. Valaki lett. És ezt nem érti meg ez a Marius, hogy a siker ilyen. Nem jár ingyen. Nem osztogatják csak úgy. Fel kell áldozni érte dolgokat.

Csend.

LUJZA: Marci, ezt fejezd be, jó?

MARCI: Mit?

LUJZA: Kértelek tegnap is. Nem akarom eltolni, pont.

MARCI: Én nem mondtam, hogy toljuk el. Én a csávóról beszélek. De jó, mondhatom máshogy is. Ez a Marius olyan, mint a Willy Loman *Az ügynök halálában*. Vagy a Trepljov... Bár nem, az hülyeség, ezt visszavonom...

LUJZA: Te most letrepljovoztál, bazmeg?

MARCI: Nem trepljovozlak! Én csak annyit mondtam, hogy szerintem meg lehetne oldani. Mert az őznek is van egy karaktere. Vagy unikalitása.

LUJZA (*dühös*): Nekem nem lesz latyakos esküvőm!

MARCI (*passzív agresszív*): Jó!

LUJZA (*sértődött*): Jó!

MARCI (*békülős*): Jó.

LUJZA (*békülős*): Jó.

Csend.

MARCI: De felhívtad már?

LUJZA: Ezt nem hiszem el.

MARCI: Csak azért kérdezem, hogy...

LUJZA: Nem. Nem hívtam fel.

MARCI: Jó, hát akkor...

LUJZA: Majd holnap felhívom.

MARCI: Akkor még aludhatunk rá egyet.

LUJZA: De nem alszom! Ütközik a forgatás a július tizennyolccal! És nincs is kedvem hozzá!

MARCI: Hogy csinálj valami fontosat?

LUJZA: Hogy eltoljam a saját esküvőmet azért, hogy két hónapon keresztül ugráljak nulla forintért ennek a...

MARCI: De hát most a pénz? Most tényleg a pénz? Kiscica, pénzünk van. Vagy hát annyi mindig van, amennyi kell, nem?

LUJZA: De amikor felmondok a Kétcukorban, te meg Szépkártyát kapsz előadáspénz helyett, mert nyár van, akkor hirtelen majd nem lesz.

MARCI: És ha két hónapig nagyon szar helyett kurva szarul élünk, akkor vége a világnak? Majd eszek majonézes kenyeret. Én ezt bevállalom. Ér-

ted. De a filmesek amúgy is etetnek, hát van catering. Lehet spórolni. Amit amúgy nem kell. Mert minek?

LUJZA (*bántani akarja*): Úgy persze hogy minek, ha a csajod jobban keres.

Csend.

MARCI: Tessék?

LUJZA: Meg az apád fizeti az esküvőd.

MARCI: Most ezt miért mondod?

LUJZA: Mert ez van.

MARCI: De most neked ez számít? Mert ha igen, akkor az egy... (*Keresi a szót*) Probléma.

LUJZA (*megijed*): Nem, hát nem, csak...

MARCI: Én nem kérek az apámtól. De most mit csináljak, utaljam neki vissza?

LUJZA: Csak én már nem akarom ezt. Hogy huszonnégy évesen is apuka meg majonézes kenyér. Miért nem vállalod el akkor ezt a Kossuthot. Na. Te csináld meg a Kossuthot, én meg akkor meg tudom csinálni a Psychét.

MARCI: Tudod, hogy azt nem lehet.

LUJZA: Miért ne lehetne?

MARCI: Mert te akarnád, hogy az apád rendezzen?

LUJZA: Hát, Marci, tudod, az én apám maximum a parizereket tudja rendezgetni a húspultban, szóval...

MARCI: Jó, én meg ha eddig odafigyeltem, hogy ne vállaljak semmit, amihez köze van, akkor nem fogom most elkezdni. Nem akarom az arcommal meg a nevemmel legitimálni ezt a rendszert.

LUJZA: Kétezerhuszonnégy van. Azt vállalsz el, amit akarsz, kit érdekel?

MARCI: Mindenkit! Csak ez érdekel mindenkit! Ha egy ilyen elvállalok, nekem vége. Nehogy azt hidd, listáznak ezek is. Ugyanúgy, mint Fideszék-nél. Ha a Kálmán Frigyes meglátja, hogy én vagyok a Kossuth apám filmjében, soha többet eszébe se jutok. Közben meg azt se tudom, hogy min balhéztak össze. Ha egyáltalán összebalhéztak. Lehet, hogy szimp-lán csak azért, mert most apámnak pörögnek a milliók. Mit szólnának a Katonában? Hogy nevezném őt a forgatáson? Édesapám? Miklós?

LUJZA: Jó, akkor ne csináld. Én nem mondtam. Csak akkor engem se cse-szegessél. Én nem akarok ingyen dolgozni.

MARCI: De pont ez a lényeg. Hát ezért kell elvállalni. A Frigyes nem azért nem ad neked rendes fizetést, mert nem akar, hanem mert értelmes dol-got csinál. Most ezt tényleg el kell magyarázzam? Ha valami lovaglós-

kardos-baszós baromságot csinálna, akkor adna. Mert akkor lenne mi-
ből. De hát én még fizetnék is érte, hogy benne lehessen. Te lehetsz
Psyché! Hát mekkora szerep?

LUJZA: De Marci, én már nem vagyok színész.

MARCI: Kiscica, ott a diplomád, keretezzem be neked? Meg tudod csinálni!

Én hiszek benned! És szeretném, ha te is hinnél magadban!

LUJZA: De én nem értem, hogy neked ez miért ekkora wasistdas...

MARCI: De nem wasistdas! Csak akkor minek mentél el a castingra?

LUJZA: Hát minek. Annyit szakáltál akkor is, hogy úgy voltam vele, jó, el-
megyek. Aztán lesz, ami lesz.

MARCI: És most lett, ami lett.

LUJZA: Jó. Akkor elvállalom.

Csend.

LUJZA: Tessék. Legyél boldog. Elvállalom.

MARCI (*nem érti*): Igen?

LUJZA: Mindjárt kikeresem, felhívom, aztán elvállalom. Megcsinálom nul-
la pénzért, és akkor majd nézheted a csutak meztelen csajodat szexelni
a CinemaCityben. Az jó lesz?

MARCI: Azok a szexjelenetek nem a szexről szólnak. Azok az erőszakról és
a szabadságról állítanak valamit, most ezt...

LUJZA: Akkor majd megengeded, hogy felvegyem a nevedet?

MARCI: Lujza, az én nevemnek jelentése van! Az én nevem össze van
fideszezve, az már nem csak egy név!

LUJZA: Jó, mindegy, megcsinálom. Elvállom, megcsinálom. Döngesd csak a
melled a büfében, hogy nem selejtes a csajod...

MARCI: Selejtes? (*Felhúzza magát*) Lujza, ha én döngetni akarom a melle-
met, akkor majd döngetem magamra. Huszonöt évesen Hamlet vagyok.
Úgyhogy az apámat a teljes belpesti művész elit gyűlöli. Úgyhogy kö-
szönöm szépen, megvagyok. Én csak annyit mondtam, hogy te öt évet
jártál színész szakra. Érdekes módon akkor még színész voltál. Aztán
nem jönnek a munkák, és akkor most meg már nem vagy színész? Mert
neked így jó? Persze, jó. Mert megszoktad, hogy nem jó, és már a nem
jó is jó. De amikor bejött két hónapja az osztályfőnököd a Kétcukorba,
és rád nézett kerek szemekkel, hogy „Lujzácska, maga itt?” Az meny-
nyire volt jó?

Andris szeme kikerekedik. Egy elegáns étterem sarkában várja a desszertet, Lujza pedig az ölében ül felhúzott szoknyával, és érzékien mozgatja a csípőjét. Nincsenek egyedül, az asztaluknál ugyan nem ül senki, és valamelyest takarja őket az abrosz, de körülöttük tele az étterem. Andris arca vörös. Ré-mülten kapkodja a fejét, de nem nyúl hozzá Lujzához, nem löki le magáról, dermedten túri, hogy a lány egyre jobban beleélje magát a különös aktusba.

FRIGYES: Jó, ennyi.

A felvétel félbeszakad. Leáll a forgatás, Andris arcáról eltűnik az élvezettel vegyes félelem, Lujzáéról a vágy. A lány feláll a férfiről. Andris ülve marad, ölében ott egy apró párna, ez biztosította, hogy a nemi szerve ne érjen hozzá Lujza testéhez.

FRIGYES (az asszisztensnek): Kelleni fog két perc, jó? Addig mehet a fénykorrekció. (Int) Lujza, kérlek.

A két színész körül legalább tizenötven ácsorognak. A rendező utasítására mozgásba lendül a stáb: pakolni kezdenek a világosítók, az operatőr kiabál, a hangszekció mikroportot igazít.

CUT TO:

Frigyes és Lujza a stábtagoktól távol, az étterem egy eldugott szegletében ácsorog. Hosszan nézik egymást.

LUJZA: De most valami nem jó? Vagy mi van?

FRIGYES (gondterhelt): De, jó.

LUJZA: Miért hazudsz?

FRIGYES: Nem hazudok. Jók vagytok.

Csend.

FRIGYES: Az egyikőtök jó.

LUJZA: Az egyikünk?

FRIGYES: Nem, ő is jó, persze. Olyan színészesen.

LUJZA: Aha.

FRIGYES: Jó, most akkor mit mondjak? El van tévedve. Besétált valami erdőbe, nem találja kifelé az ösvényt, és hiába mutatom neki, hogy arra, arra menjél, olyan, mintha már nem is hallana. Szerinted itt van még velünk egyáltalán?

LUJZA: Nem tudom, én is érzem, hogy fejben egy kicsit...

FRIGYES: Érted, mert téged odarakunk a kamera elé, és olyan vagy, mintha oda születnél volna. Te magad vagy az érzés. Ő meg görcsösen próbál átélni valamit, amit ő elképzelt arról az érzésről, hogy az milyen. De

hát ebből így nem lesz jelenet, csak egy ilyen intellektualizáló, színészi vergődés. A következőket kéne látnom. Fél, mert bármelyik pillanatban lebukhattok. Zavarban van, mert nem érti, hogy mit csinálsz. Megőrül a vágótól, mert iszonyatosan meg akar baszni. És nem engedelmeskedik a teste, ezért gyűlöli magát.

LUJZA: Értem.

FRIGYES: Azt tudom, hogy te érted. Látom, hogy te érted. De neki kéne érteni. És érezni. Ezt mind egyszerre. Csak hát szemmel láthatóan nem elég komplex entitás ahhoz, hogy ennyi mindent érezzen. Dobhatjuk ki az egészet. Annyira unom már, hogy mindig a vágóasztalon kell bűvészkedni.

LUJZA: De hát... De nem azt mondtad, hogy ez egy kulcsjelenet? Hogy enélkül...?

FRIGYES: Jó, és akkor most mit csináljak? Ez egy húsznapos forgatás, Lujza, próbálunk itt egy kiló szarból várat építeni... Most ezt csak neked mondom, de itt mindenki rajtatok kívül ingyen van. Eljöttek a nevemre. Konkrétan annyi szívességet bekértem, hogy még a következő életemben is ezeket fogom törleszteni. És akkor menjek oda, hogy bocss, srácok, egy újabb tizennégy órás napnak nézünk elébe, mert az Andriska fél a saját erekciójától? (*Fáradtan*) Tudod, mennyi pénzem van ebben a filmben?

LUJZA: Mennyi?

FRIGYES: Inkább nem is mondom...

Csend.

FRIGYES: Tíz.

LUJZA: Millió?

FRIGYES (*kínjában röhög*): Ja.

LUJZA: Gondolom, ezt az Andris nem tudja.

FRIGYES: Ezt rajtad kívül senki. De azt nyilván tudja mindenki, hogy amíg ez a rendszer van, addig én egy vasat nem fogok filmre kapni. Amíg ezek a gecik el nem takarodnak, én labdába nem rúgok. Most nem azért, de érted, az Andriska bármikor elmehet a *Szomszéd tehenébe* meg a *Semmelweisbe* bohóckodni. Meg te is felhívhatod a kis vőlegényednek a híres apukáját, hogy esetleg nincs-e leesőben valami szerep? De én? Én ott vagyok a lövészárokbán. Én ott élek a lövészárokbán, az ágyúdőrgésben. Ott vagyok a frontvonalban. Ez a film vagy durran most egy kurva nagyot, vagy jövő ilyenkor én hozom neked a pad thai-t a biciklin.

182 | LUJZA: Na jó. (*Elszánt*) Akkor mi legyen?

FRIGYES: Nem tudom. Ráforgunk, aztán miatyánk ki vagy a mennyekben.

LUJZA: Hát de valami legyen.
FRIGYES: Lujza, én ezt már többféleképpen nem tudom leinstruálni neki.
LUJZA: És ha valami más irányból...?
FRIGYES: Hát az lenne a jó... Kicsit össze kéne zavarni, vagy ki kéne billenteni, vagy...
LUJZA (*bizonytalan*): Mondjuk, ha...
FRIGYES: Na.
LUJZA: Nem... Hülyeség...
FRIGYES: Lujzi, ez már a világvége. Itt már rombolni nem lehet, csak építeni.
LUJZA: Mi van, ha engedném, hogy megfogja a mellem?
FRIGYES (*nem tetszik neki*): Aha.
LUJZA: De nem, ez nem jó...
FRIGYES: Jó. Egyébként jó. Csak ezen már túl vagyunk, érted? Nem az a baj, hogy nem vágyik rád. Nyilván vágyik rád, hát rád? Csak annyira görcsös...
LUJZA: És hogyha így simogatnám valahogy?
FRIGYES (*nincs meggyőzve*): Ja...
LUJZA: Vagy smároljam le?
FRIGYES (*félvállról*): Te, és ha kivennénk a párnát?
Csend.
LUJZA: Mi?
FRIGYES: Hát hogy így frankón beleülsz az ölébe. Az sok? Csak hogy rendszeren át tudja élni a helyzetet.
LUJZA: Hát... Nem tudom, hát ha... Végül is, ha neki ez így oké, akkor...
FRIGYES: Nem, nem, pont az a lényeg, hogy az Andris ne tudja... Tehát meg kéne lepni vele jelenet közben. Hogy csak így kiveszed. És balról, hogy a kamera ne lássa.
Csend.
FRIGYES: Nem, úristen! Faszság. Nem.
LUJZA: Nem, csak... Hát csak egy kicsit...
FRIGYES: Igazad van. Abszolút. Rossz ötlet.
LUJZA: Jó, de nem tudom... Végül is meg lehet próbálni...
FRIGYES: Nem lehet megpróbálni. Te nem csinálhatsz olyat, ami neked nem komfortos, oké? Ez rendezői instrukció. Sőt, parancs. Forgatáson vagyunk, az én forgatásomon, és nekem az a legfontosabb, hogy te jól érezd magad.
LUJZA: De a film...

FRIGYES: Nem film. Te. Felejtsd el, kérlek, hogy ezt mondtam. Nem mondtam semmit, oké?

LUJZA: Oké.

Frigyes rámosolyog a lányra, és megszorítja a vállát.

FRIGYES: Csináld úgy, ahogy eddig. Jó volt. Jó lesz. Jók vagyunk.

CUT TO:

A stáb készül a felvételre: az operatőr vállán ott a kamera, a hangmérnök betartja a boomot.

ASSZISZTENS: Csendet kérünk, felvétel lesz!

Lujza belép a kamera elé. Felkapja a párnát az asztalról, és odaadja Andrisnak, aki ráhelyezi az ágyékára.

LUJZA (suttog): Andris, figyu, megpróbálsz... (Beleül az ölébe) Csinálni valamit?

ANDRIS: Mi?

LUJZA: Csak valamit. Csak csinálj valamit.

ANDRIS: Jó, de mit?

ASSZISZTENS: És tessék!

Lujza és Andris beszélgetése félbeszakad: kezdődik a felvétel. Lujza elkezd mozogni a férfi ölében. Andris nagyokat nyög, közben rémülten pillantgat jobbra, balra. Lujza is egyre jobban beleéli magát a jelenetbe. Csakhogy egy ponton óvatosan kipillant a kamera mögé, és észreveszi, hogy Frigyes elégedetlenül fintorogva nézi a monitort. A rendező arckifejezésétől kétségbeesik. Odanyúl Andris ágyékához, és kivieszi kettőjük közül a párnát. Andris arcára kiül a döbbenet, ahogy a lány tényleg beleül az ölébe: nincs köztük már semmi, csak a leheletvékony testbugyi. A fiú ledermed. Eluralkodik rajta a vágy, ahogy Lujza érzékenyen mozog rajta, és bár látszik, hogy tényleg megijedt, már nem engedelmeskedik a teste, önkéntelenül élvezi a helyzetet. Értetlenül pillant ki Frigyesre, a rendező azonban integet neki, hogy ne jöjjön ki a szerepből. Lujza zihál, egyre gyorsabban mozog. Andris elveszti a kontrollt. Remeg a teste Lujza teste alatt, nagyokat rándul az arca, és végül ösztönösen rámarkol a lány mellére, miközben egy fojtott nyögéssel beleélvez a nadrágjába.

FRIGYES: Köszönöm, megvagyunk, ennyi! Mehet az átállítás!

Leáll a felvétel. A stáb mozgásba lendül, de Lujza és Andris arcáról ezúttal nem tűnik el az élvezettel vegyes szégyen. A lány feláll Andris öléből, és kipirolva fordul vele szembe. Egy pillanatra belenéz a megalázott, kielégült fiú szemébe, aztán gyorsan elrántja a tekintetét.

4.

Sötét. Egy csukódó bejárati ajtó hangja: Lujza az éjszaka közepén ér haza a forgatásról. Kulcszörgés, padlónykorgás, léptek a szőnyegen. Amikor a lány rádugja a telefonját a töltőre, egy pillanatra megvilágítja az arcát a kékes fény. Aztán reccsen egyet az ágy.

LUJZA (*halkan*): Fent vagy?

MARCI: Fent.

LUJZA: Drukkoltam, hogy ébren legyél...

Csend. Lujza bebújik Marci mellé, és elkezd őt csókolgatni, simogatni.

MARCI (*gyengéd*): Mesélj, mi volt?

LUJZA: De jó az illatod...

MARCI: A tied is, csak picit izzadt...

LUJZA: Ne is mondd... Úgy kívántalak egész nap...

MARCI: De most nem mesélsz?

Csend. Csókok, szuszogás.

LUJZA: Baj van?

MARCI: Nem, csak...

LUJZA: Nem jó?

MARCI: De, jó... Nagyon...

LUJZA (*csókolgatja*): De mondd, ha nem jó.

MARCI: Nem, csak most ez... Nekem kell valami...

LUJZA (*abbahagyja*): Menjek el zuhanyozni?

MARCI: Mi? Nem.

LUJZA: Vagy most... (*Leszáll Marciról*) Jó, mindegy. Akkor aludjunk.

Csend.

MARCI: Azt álmodtam, hogy vakondtúrás-tortát sütünk anyuval. De nem öt éves voltam. Hanem mintha ma délután. Pedig emlékeztem rá, hogy ő már nincs. De nagyon valóságos volt. És szólni akartam neked, de nem voltál sehol. Csak mi voltunk ketten. És azt vártuk, hogy mikor jössz.

LUJZA: De Marci, most mit mondjak? Nem tehetek róla, már reggel tudtuk, hogy megint csuszi lesz.

MARCI: Már reggel tudtad?

LUJZA: Csak nem írtam meg, mert az volt, hogy estére behozzuk.

MARCI: De mikor végeztetek?

LUJZA: Most. Nem tudom. Félórája. Azt se tudom, mennyi az idő.

MARCI: Kőbánya egy óra innen. Vagy változott a helyszín?

LUJZA: Akkor egy órája.

MARCI: Egy órája jöttél ki a setből?
 LUJZA: Nem tudom, kijöttem, lemostam a sminkem...
 MARCI: Akkor nem egy órája jöttél ki.
 LUJZA: Marci. Ha a Frigyes azt mondja, hogy nincs meg a take, akkor nincs meg a take. Én ezért nem fogok neked itt mea culpázni.
 MARCI: Nem kell mea culpázni. Csak próbálok összerakni. És úgy kell kihúzni belőled.
 LUJZA: Nem kell kihúzni. Nincsen semmi.
 MARCI: Azért az nem semmi. Amit ma csináltatok. Azt beszéltük, hogy minden ilyet megbeszélünk. Erre te most hazajössz, és mint a forró kását.
 LUJZA: Nem tudom ezt hogy elmondani. Megvolt. Jó volt. Megcsináltuk.
 MARCI: Ja, hogy jó volt.
 LUJZA: Oké volt. Tudod, milyen ez. Te is csináltál már ilyet.
 MARCI: Jó, hát ha jó volt, akkor én megnyugodtam.
Hosszú csend. Aztán Marci felkapcsolja a kislámpát.
 MARCI: De mit jelent az, hogy jó volt?
 LUJZA (*felül*): Nyilván nem volt jó!
 MARCI: Az előbb még jó volt.
 LUJZA: De nem *úgy* jó!
 MARCI: Most akkor jó volt, vagy nem volt jó?
 LUJZA: Nem volt jó, jó? Hogy lett volna jó?
 MARCI: Én nem tudom. Te mondtad.
 LUJZA: Nem ezt mondtam!
 MARCI: Az Andris miatt? Azért volt jó?
 LUJZA: De nem érted, hogy nem volt jó?
 MARCI: De miért nem volt szar?
 LUJZA: Mert szar kellett volna legyen?
 MARCI: Igen! Vagy nem! Vagy nem tudom! De nem jó!
Csend.
 MARCI: Figyelj, neked bejön az Andris?
 LUJZA: Nem rohadt mindegy, hogy nekem ki jön be?
 MARCI: Nem rohadt mindegy, mert én öt éven keresztül azt hallgattam az egyetemen, hogy fú, te, ez a csaj, így megbasznám, úgy megbasznám.
 LUJZA: Édesem. Kérlek szépen. Ha tényleg tudni akarod, az Andris egyáltalán nem élvezte. Eljátszottuk. Színészek vagyunk. De nekem szerinted az milyen, hogy ott ülök, és érzem, hogy...
 MARCI: Érzed?

LUJZA: ...nem az, hogy nem élvezi, hanem hogy annyira nem élvezi, hogy el se tudja...

MARCI: Mit érzel?

LUJZA: ...játszani, hogy élvezi?

MARCI: Te beleültél rendszeren az ölébe? Nem volt intim koordinátor?

LUJZA: Intim koordinátor? *(Röhög)* Marci, szar volt! Tessék! Most örülsz? Te vagy a jobb pasi! Most ezt így kell mondjam? Simogatom itt az önérzetedet. Nem lehetne, hogy egyszer az életben ne te legyél az univerzum közepe?

Lujza leoltja a kislámpát, és elfordul a fiútól. Csend. Aztán Marci odabújik a lányhoz, és simogatni, puszilgatni kezdi őt.

LUJZA: Most ez...?

MARCI: Én beindultam egy kicsit.

LUJZA: Mitől?

MARCI: Nem tudom. Attól, hogy... Hát hogy ilyen szépeket mondasz rólam.

LUJZA: Hát, én nem indultam be.

Csend.

MARCI: És reggel?

LUJZA: Jönnek értem hétre.

MARCI: Akkor csinállok reggelit. Vettem avokádót.

LUJZA: Nem eszem avokádót.

MARCI: Mióta?

LUJZA: Mióta nagy az ökológiai lábnyoma.

MARCI: Aha. Ezt a Frigyes mondta?

LUJZA: Amúgy is kapunk reggelit. Vagy te nem kelsz?

MARCI: Nem. Én délután megyek. Csináljuk a schwechati csatát.

LUJZA: Akkor elkerüljük egymást.

MARCI: El.

LUJZA: De majd este megvárlak.

5.

Lujza önfeledten táncol. Majdnem egy évvel a forgatás után végre elkészült a Psyché: a premiért ünnepli a stáb, Frigyes cigifüstös nappalijában még hajnali négykor is tart az afterpartit. Lujza a széttolt bútorok és a lötyögő ember közt tombol a zenére. Hirtelen odalép hozzá Marci. Vizet nyújt felé, de a lány nem veszi el tőle az üveget, olyan, mintha nem is látná a fiút.

CUT TO:

Odakint már hajnalodik, de a rendező lakásában még mindig szól a zene. Lujza és Frigyes félrevonultak a mosdóba. Részegek, a férfi cigit teker, a lány iszik a csapból, aztán megfordul. Hosszan nézik egymást.

LUJZA: Na, mi van?

FRIGYES: Semmi.

LUJZA: Semmi?

FRIGYES: Nincs semmi.

LUJZA: Frigyes. Egy éve dolgozunk együtt. A testtartásodból látom.

FRIGYES: Semmi, csak irritál, hogy... Hogy miért kell ez a...

LUJZA: Mi?

FRIGYES: Most már a harmadik ember jön oda hozzám, hogy...

LUJZA (*rémült*): Nem tetszik nekik?

FRIGYES: Dehogyan, csak... Hát arra kíváncsi mindenki, hogy... Hogy mi...

LUJZA: Komolyan? De most ezt miből?

FRIGYES: Mit tudom én, de már a harmadik ember. Csak itt. Meg előtte, még a vetítésen nem tudom mennyi...

LUJZA: De hát csak mondtad nekik, hogy...?

FRIGYES: Persze hogy mondtam.

LUJZA: Ez egy munkakapcsolat, most mit kell ezen...?

FRIGYES: Egy ilyen szakmai... (*Keresi a szót.*)

LUJZA: Viszony.

FRIGYES: Egy ilyen alkotótársi... De most érted, ilyen arcok, mint a Csaba... Ez volt most a legutóbbi...

LUJZA: Mi? (*Röhög*) A Csaba? Na jó...

FRIGYES: Ezt mondom...

LUJZA: Jó, de most egy hangmérnök... Hát ő el se tudja képzelni, hogy ez... Hogy van valaki, aki rád néz, és te már abból, ahogy a szemöldöke megmozdul, tudod, hogy... Azért ez ritka, nem?

FRIGYES (*óvatos*): Ritka.

LUJZA: Vagy neked gyakran van ilyen?

FRIGYES: Nem is tudom... Talán egyszer? Amikor csináltam a *Felejtető embert*, ott volt egy román színész...

LUJZA: Melyik? Az a szőke?

FRIGYES: Nem, a kreol. Alexandra. Vele megvolt ez a... Hát ez. Meg is nyertünk azzal a filmmel mindent. (*Mosolyog*) Egyébként ezzel is meg fogunk, csak szólok.

LUJZA: Igen?

FRIGYES: Ha hallanád, hogy miket mondanak...
LUJZA: Na miket?
FRIGYES (*flörtöl*): A, a.
LUJZA: Na... Frigyes...
FRIGYES: Lujzi...
LUJZA: Most miért húzod az agyam?
FRIGYES: Pedagógia. Az nem jó, ha elbízod magad.
LUJZA (*kislányosan*): De nem fogom. Megígérem.
FRIGYES: Figyelj, mindenki azt mondja, hogy... De mindegy, ezt tényleg nem kell hallanod.
LUJZA: Mondd már el!
FRIGYES: Hát semmi. Belépsz a képbe, és egyszerre vagy kurva és királynő. Ennyi. És most ők ezt nyilván nem így mondják, de... Figyelj, én huszonöt éve a pályán vagyok. Én még dolgoztam a Töröcsik Marival. Ő meg te. Ezt ti ketten tudjátok.
Csend. Lujza és Frigyes egy pillanatra elvesznek egymás tekintetében.
LUJZA: Basszus! Nincs nálam gyűjtő.
FRIGYES: Nem baj, adok paraszttűzet.

CUT TO:

Nyílik a liftajtó. Vége a premierbulinak, Lujza és Marci utolsóként hagyják el a lakást a zeneszerző társaságában.

ZENESZERZŐ (*Lujzának*): Hát gratulálok. Még egyszer.

LUJZA: Nem, én gratulálok.

Mindhárman belépnek a liftbe, és a szerelvény elindul velük lefelé.

ZENESZERZŐ (*Lujzának*): Kurva jó voltál.

LUJZA: Te voltál kurva jó.

ZENESZERZŐ: Nem, te.

LUJZA: Kurva jó lett a zene.

ZENESZERZŐ: Tudod, mi lett kurva jó? A színészi játék.

LUJZA: Meg a zene.

ZENESZERZŐ: Lesz még filmed, ugye? Amiben ilyen kurva jó leszel.

MARCI (*élesen*): Lesz.

Kínos csend. Aztán leérnek a földszintre.

6.

Marci és Lujza hazaérnek a buliból. Odakint már reggel van. A lány jön be először a nappaliba: részegen levágódik a kanapéra.

LUIZA Te, hallod? Én azért itt ma kitetriszezttem ám egy két-dolgot.

MARCI *(bejön egy pohár vízzel)*: Mit tetriszeztél ki?

LUIZA: Hát... Hogy ezt a stábot én olyan kibaszottul szeretem...

MARCI: Aha. *(Kimegy.)*

LUIZA: Emlékszel, amikor tiszta depi voltam? *(Elkezd átöltözni pizsamába)*
Amikor vége lett a forgatásnak?

MARCI *(kintről)*: Advil kell?

LUIZA *(nem figyel)*: Ezt én csak most tudom megfogalmazni, de mi ezzel a stábbal... *(Keresi a képet)* Hát megmászunk egy hegyet... Végigcsináltunk egy... Egy szülést! Ez egy kéthónapos terhesség volt! Amit együtt csináltunk végig! És közben egy család lettünk... Apa, anya, testvérek... És én azt hittem, hogy ha véget ér, akkor majd megmarad... De nem maradt meg. Mindenki elment. Mi meg ott maradtunk ketten. A Frigyessel. A szülőszobában.

MARCI *(bejön)*: Hát ja.

LUIZA: De ma végre megszületett... És annyira jó volt... És mindenkinek annyira tetszett...

MARCI *(telefonozik)*: Tényleg jó volt.

Csend.

MARCI: Figyelj, a nászút, akkor az most hogy legyen?

LUIZA *(telefonozik)*: Mi?

MARCI: Hát hogy van ez a WizzAir-es szar?

LUIZA: Nem tudom.

MARCI: Jó, csak kéne nekik válaszolni... Mert az Isztambul–Budapest, az ugye...

LUIZA: Ezt muszáj most?

MARCI: Nem muszáj, csak egy hete könyörgök.

LUIZA: Megbeszéljük, jó?

MARCI: De mikor?

LUIZA: Majd.

MARCI: De mikor majd? Holnap egész nap fájni fog a fejed. Aztán este játszom. Vagy döntsem el egyedül?

LUIZA: Aha.

MARCI *(sértődött)*: Jó, akkor eldöntöm egyedül.

Csend.

MARCI (*szomorú*): De nem akarom egyedül eldönteni.

LUJZA: Szerinted nem kéne csinálnunk valamikor egy házibulit?

MARCI: Lujza, könyörgöm. Ezeket az embereket el kell engedni. Ez egy filmes stáb, nem igazi kötelékek.

LUJZA: De igaziak. Ők a családom.

MARCI: Jó, akkor csinálj bulit. Hajrá! Csak azt a fasz hangmérnököt ne hívd meg.

LUJZA: Mi bajod a Csabival?

MARCI: Semmi. Csak ha itt lesz, akkor én nem jövök.

LUJZA: De hát most... Jó, egy kicsit kellemetlen, de azért jófej...

MARCI: Jófej a faszom!

LUJZA: De most nem kell lefaszozni a barátaimat azért, mert én nem akarok wizzairezni...

MARCI: Nem azért faszozom le. Azért faszozom le, mert fasz. Egész este provokált.

LUJZA: Jó.

MARCI: Nem jó, hanem örüljél, hogy nem ütöttem ki a fogát. Ott áll, vigyorog a hülye fejével, utalgat nekem a Kossuthra... Legközelebb meglátom, olyat leverek neki...

LUJZA: Nagyon jófej vagy, hogy ma még kibírtad. Biztos nehéz lehetett.

MARCI: Igen, nehéz volt. Nem agyonverni. Megy körbe a spangli, és engem véletlenül kihagy. Ki csinál ilyet?

LUJZA: És arra nem gondoltál, hogy te vagy a fasz?

MARCI: Én? Miért volnék én a fasz? Lujza, azt a filmet miattad vállaltam el!

LUJZA: Mi, most tényleg a *Kossuth*? Megint a *Kossuth*? Akadjál már le a kurva *Kossuthról*! Senkit nem érdekel! Senki nem is látta! Meg hát nem is játszol benne! A stáblista hatszázredik sorában... Szepessy Marcell, színész tréner! Szerinted ez feltűnik bárkinek?

MARCI: Persze hogy feltűnik. Mert tudják. Mert elmondtad nekik.

LUJZA: Dehogyan mondtam.

MARCI: Miért, szégyelled?

LUJZA: Nem szégyellem, csak tudom, hogy te szégyelled.

MARCI: Én nem szégyellem. Vagy szégyellem, de te ne szégyelld! Én akkor tudom nem szégyellni, ha te nem szégyelled!

LUJZA: Marci, én nem ezt szégyellem, hát téged szégyellek.

MARCI: Engem?

LUJZA: Nem téged! Csak hogy akármikor nekem kellene örülni, te találsz magadnak valami balhéznivalót! Számold már össze, hány katonás premieren kellett eljátszanom melletted a focistafeleséget!

MARCI: De hát én nem balhéztam. Vagy balhéztam? Nem balhéztam.

LUJZA: Vagy most ez is az apádról szól? Bekapcsolt az imposztor-szindróma?

MARCI: Imposztor-szindróma? Miről beszélsz?

LUJZA: Olvastam. Én is olvashatok pszichológiát.

MARCI: Olvashatsz, csak érdekes módon, amikor én adom a kezébe, akkor nem olvasol.

LUJZA: Hagyjál már békén ezzel!

MARCI: Egy szóval nem mondtam, hogy Frigyes.

LUJZA: De gondolatban mondtad.

MARCI: Nem mondtam. Én annyit mondtam, hogy Isztambul. Erre te megvádolsz, hogy nem vagyok elég focistafeleség. Amikor mást se csináltam egész este, csak álltam, mint fasz a lakodalomban.

LUJZA: Igen, egy fasz, aki látványosan demonstrál.

MARCI: Nem demonstrál! Mit demonstrál? Mit kellett volna demonstráljak?

LUJZA: Szerinted mit? Mondjuk, hogy büszke vagy rám?

MARCI: Mi? Most komolyan ez? Hát én mondtam. Vagy nem mondtam? De gondoltam. Meg hát ott fotóztak titeket a stábbal. De aztán megöleltelek.

LUJZA: Nem öleltél meg. Én öleltelek meg.

MARCI: Meg gratuláltam is.

LUJZA: Te mindig mindenkinek gratulálsz.

MARCI: Jó, akkor mit kellett volna mondjak?

LUJZA: Hát hogy milyen volt.

MARCI: De nem kérdezted meg. Hát kérdezd akkor meg! Hogy hogy tetszett a film. Vagy legalább hogy kiakadtam-e.

LUJZA: Hogy kiakadtál-e?

MARCI: Lujza, téged ebben a filmben ötször megbasznak! Első jelenet, megbasznak! Utolsó jelenet, megbasznak. És közte meg még háromszor. De most ezt nem azért mondom. Én nem akadok ki. Csak azért jólesett volna, ha megkérdezed, hogy hogy vagyok. Vagy ha mondjuk legalább rám nézel.

LUJZA: De hát téged néztelek. Egész este azt néztem, ahogy te nézed. És ott volt az arcodon. Mert máskor azonnal nekiállsz okoskodni.

MARCI: Jó, tudod mit? Akkor ne kérdezd meg.

LUJZA: Nem is kérdezem.

MARCI: Ha te ennyire tudod, hogy én mit gondolok, hogy már nem is akarod tudni, akkor...

LUJZA: De akarom! Szerinted nem akarom? Csak azt nem akarom, hogy azt mondd, hogy nem tetszett!

MARCI: És ha nem tetszett?

LUJZA: Akkor hazudj! Akkora dolog néha hazudni szeretetből?

MARCI: Jó, hát végül is... Nem, végül is nem nagy dolog.

LUJZA: Én is szoktam. Néha.

MARCI: Tessék?

LUJZA: Csak amikor muszáj. De most ezzel mi a baj?

MARCI: Ja, semmi. Akkor hazudjunk. Akkor hazudozzunk összevissza. Ez a titka egy jó kapcsolatnak, nem?

Csend.

LUJZA: Jó, akkor megkérdezem. Jó volt a film?

MARCI: Jó.

LUJZA: Ennyi? Ennyit tudsz rá mondani?

MARCI: De kiscica, te most ezt hogy kérdezed? Hát így nehéz beszélgetni, ha te eleve beleteszed a kérdésbe, hogy én mit kell gondoljak. Miért nem azt kérdezed, hogy milyen volt a film. Vagy hogy mik a gondolataim a filmről.

LUJZA: Mert leszarom a gondolataidat! Hagyjuk! Mondjad ki nyugodtan, hogy szar!

MARCI: Nem mondom. Miért mondanám?

LUJZA: De mondjad! Legyünk túl rajta. Mindenki szerint jó, a szerelmem szerint szar. Mondd ki!

MARCI: Nem fogok kimondani valamit, mert te most itt hercegnőzöl.

LUJZA: Én nem hercegnőzök. Csak hát irigy vagy.

MARCI: Na látod, ez a baj. Hogy ilyen egyszerűen látjátok a világot. Te meg ez a Frigyes. Hogy van iksz-ipszilon, és akkor ő most irigy. És az egész ilyen. Egy álintellektuális faszverés. Irigy? Ennél azért egy fokkal összetettebb vagyok, köszönöm szépen. És merem remélni, hogy te is. És nem! Nem fogom kimondani, hogy szar! Mert nem volt szar! Csak nem volt jó! Tipikus magyar, független, no-budget katyvasz. Attól jó, hogy egy szót nem lehet belőle érteni. És igen, idegesít. Mert ennél még a szájba vert *Kossuth*nak is több értelme van. Az legalább egy igaz történet. Ez meg csak elszorít. Meg dühössé tesz. Meg apatikussá. Na, látod? Ezek érzések! Ezek mind ott lehetnek egy emberben! Egyszerre!

LUJZA: De mi?

MARCI: Mit mi?

LUJZA: Mi szomorít el?

MARCI: Mit keres még mindig itt? Szerinted ez normális? Az életünk része lett, bazmeg!

LUJZA: Mi?

MARCI: Miért nem húzza már el a csíkot?

LUJZA: De ki?

MARCI: Téged nem zavarna, ha a Petra hajnali háromkor hívogatna? Hogy menjek le vele sörözni a Bembe? Meg az anyám picsájába?

LUJZA: Nem söröztünk. Ittunk egy sört.

MARCI: Ezt hívják sörözésnek!

LUJZA: Nem, ez koccintás. Mert akkor lett kész a végső vágat. De hát nem mondtad, hogy neked ez...

MARCI: Hogyne mondtam volna? Vagy nem mondtam, de éreztettem. De ezt nem is kell mondani. Hát az interjúdat is ő nézi át. Szerinted ez normális?

LUJZA: Neked is elküldtem.

MARCI: Miután ő már belejavított. Ott volt a kommentje, hogy ne promózd a *Hamlet*emet, mert a párkapcsolat magánügy. Olvasom a válaszaidat, és... Sup? Mentek supozni Kisorosziba? Tudod, hány embert ismerek, aki supozik? Kettőt. Téged meg a Frigvest.

LUJZA (*kijavítja*): Szup.

MARCI: Akkor szup, bazmeg! Én nem is tudom már, hogy... És akkor néha eszembe jut, hogy most csak én gondoltam, hogy te ugyanazt gondolod, mint én, vagy te eleve soha nem is gondoltál semmit.

LUJZA: De Marci, szerinted ez nem szép?

MARCI: Mi?

LUJZA: Hát hogy így két ember szinkronban változik. Ez szép, nem?

MARCI: Szerinted ilyen, amikor két ember szinkronban változik?

LUJZA: Igen. Csak te előreszaladsz. Mert nem akarsz változni. Mert azt hiszed, hogy már rég megérkezted.

MARCI: De én veled akarok megérkezni. Csak te nem velem változol. Te a Frigyessel változol.

LUJZA: Marci, alkotótársak vagyunk. Művészetet csinálunk, ezt máshogy nem lehet. Én nem értem, hogy mi bajod, hát a nyomorult Frigyesnek felesége van.

194 | MARCI: Akkor szólj a feleségének, hogy a férje csinált egy nagyjátékfilmet csak azért, hogy legyen dugipornója a csajomról.

LUJZA: Te hülye vagy? Ez művészet!
MARCI: Azt hiszed, nem látják? Mindenki látja.
LUJZA: Na jó.
MARCI: Mindenki tudja.
LUJZA: Fejezd be, mert elmegyek.
MARCI: Hova mész? Itt laksz.
LUJZA: Átmegyek a Zsófihoz.
MARCI: De nem kell mindig elmenni, ha vitatkozunk. Ez a te lakásod.
LUJZA: De ilyenkor a tiéd.
MARCI: Jó, akkor menj!
LUJZA: Menjek? Mi az, hogy menjek?
MARCI: Menjél!
LUJZA: Jó, akkor megyek.
MARCI: Menjél is.
LUJZA: Megyek is. *(Elkezd öltözködni.)*
MARCI: Basztatsz itt, hogy nem tetszett a filmed... Mi tetsszen rajta? Hogy a rendeződ arra veri otthon, hogy az osztálytársam faszán pörögsz?
LUJZA: Majd valamikor jövök. *(Kimegy.)*
MARCI: Belehazudod a szemembe, hogy nem élveztétek azt a jelenetet?
LUJZA *(a konyhából)*: Szia!
MARCI: Ott van az arcán, hogy áll a fasza!
LUJZA *(visszajön)*: De nincs ott, mert ezt kellett játszani!
MARCI: Mit játszani? Az nem játzsás! Láttam, hogy áll neki.
LUJZA: Nem láttál semmit. Az arcát láttad.
MARCI: Hazudozol? Flörtölsz a Giorgóval? Véded ezt a Csabát?
LUJZA: Na jó. *(Kimegy.)*
MARCI: Miközben az egész stáb azon röhög, hogy kúrtok a rendezővel?
LUJZA *(visszajön)*: De nem kúrunk!
MARCI *(ordít)*: De kúrtok! Vagy nem kúrtok! De ha mindenki azt hiszi, hogy kúrtok, akkor kúrtok.
LUJZA: De Marci... *(Összeomlik)* Ha te tudod, hogy nem, akkor miért számít, hogy mások szerint igen?
MARCI: Mert ha mindenki szerint igen, akkor teljesen mindegy, hogy igazából nem. Hát téged nem érdekel, hogy mások...?
LUJZA: Miért érdekelne?
Csend.
MARCI: Jó, hát... Jó, nem tudom. Nem tudom, akkor bocsánat. Akkor rosszszakat mondtam.

Csend.

MARCI: Be vagyok baszva.

Csend. Lujza lerakja a cuccait, és kibújik a cipőjéből.

MARCI (*magába zuhan*): Szerinted én ilyen vagyok?

LUJZA (*reflexből*): Nem vagy ilyen.

MARCI: Tényleg ilyen vagyok?

LUJZA: Milyen?

MARCI: Hát ilyen... Szar.

LUJZA: Nem vagy szar.

MARCI: Vagy mások is ilyen szarok?

LUJZA (*odamegy hozzá*): De milyen szarok?

MARCI: Nem tudom, csak néha azt érzem, hogy... Csak valahogy hányok ettől az egészsztől.

LUJZA: Mitől?

MARCI: Nem tudom. Amilyen az életünk.

LUJZA (*szégyenkezik*): Én is utáltam az összes premierbulidat.

MARCI (*örül*): Igen?

LUJZA: Persze. Mindegyiket.

MARCI: De miért?

LUJZA: Mert azt éreztem, hogy láthatatlan vagyok.

MARCI: Igen...

LUJZA: De én akkor is ott voltam veled.

MARCI (*elhatározza magát*): Én is itt vagyok.

LUJZA: Mert tudtam, hogy szükséged van rám.

MARCI: Én is tudom, hogy...

Megcsörren Lujza telefonja. A lány és a fiú a képernyőre pillantanak. Hosszan nézik egymást. Végül Lujza felveszi.

LUJZA (*a telefonba, óvatosan*): Frigyes? (*Csend*) Mi? De miért? (*Csend*) De én most nem tudok... (*Csend*) Jó, jó, kapcsolom. (*Bekapcsolja a videohívást.*)

FRIGYES (*videohívásból*): Csak látni akartam az arcodat.

LUJZA: De most mi van?

FRIGYES (*videohívásból*): Figyelj, alakult itt egy kis helyzet, és vissza kéne jönni.

LUJZA: Hova? Minek?

FRIGYES (*videohívásból*): Ide. Vissza kéne jönni. A többieket is hívtam, már úton az egész stáb.

LUJZA: De miért?

FRIGYES (*videohívásból*): Hát, Lujzi, én megmondtam... És amit én megmondok, az általában úgy szokott lenni, nem?

LUJZA: Mi?

FRIGYES (*videohívásból*): Most hívott a Jim Chicagóból... Úgy néz ki, hogy összehoztam neked egy legjobb színészdíjat.

Csend.

FRIGYES (*videohívásból*): Nyitrai Lujza, Silver Hugo-díjas színész.

LUJZA (*balkan*): Nem...

FRIGYES (*videohívásból*): Jó, egy kicsit szerintem is túlzás, de azért gratulálok.

LUJZA: Nem...

FRIGYES (*videohívásból*): Ne aggódj, én már kaptam egy csomó ilyet, majd felkészítelek... De most szedd össze magad, és szállj be szépen egy taxiba...

LUJZA: Nem...

FRIGYES (*videohívásból*): De, de. Öltözzél, Cate Blanchett! Várunk.

Frigyes leteszi. Csend. Lujza leengedi a telefont, és felnéz Marcira.

LUJZA (*nem hiszi el*): Nem...

MARCI (*még nem fogta fel*): Úristen...

LUJZA (*még nem fogta fel*): Aztakurva...

MARCI: Gratulálok...

LUJZA: Ez az első szerepem, Marci...

MARCI (*felfogja*): Igen...

LUJZA (*felfogja*): És egyből egy Silver Hugo?

MARCI (*csalódott*): Híres leszel...

LUJZA: Te is az leszel. (*Csókolgatja*) A világhírű magyar színészpár, azok leszünk...

Csend.

LUJZA: Na, gyere! Menjünk! Hát erre inni kell!

Csend.

LUJZA: Gyere, öltözz!

MARCI: Jó, csak...

LUJZA: Mit csak?

MARCI: Csak én most nem bírok. De te menjél.

LUJZA: Nem, hát akkor... Akkor nem megyek én se...

MARCI: Nem, te menjél.

LUJZA: Minek menjek? Még föl se fogtam.

MARCI: De látom, hogy menni akarsz.

LUJZA: De csak ha te is.
 MARCI: De miattam ne maradj itthon. Én itt leszek, megvárlak.
 LUJZA (*bocsánatkérő*): Nem tudok nem menni, Marci. Direkt felhívott, hogy menjünk.
 MARCI: Hogy te menjél.
 LUJZA De hát az én mi vagyunk.
 MARCI: Nem, a te, az te vagy, az én meg én vagyok. És az tökmindegy, hogy én ott vagyok-e.
 LUJZA: Hogy lenne mindegy?
 MARCI: Ha ott vagyok, akkor se vagyok ott.
 LUJZA: Jó, akkor nem megyek én se.
 MARCI: De mondom, hogy menjél.
 LUJZA (*sértődött*): Jó, akkor megyek. (*Öltözködik*) Visszamegyek.
 MARCI (*megijed*): Jó, én is megyek akkor, na. (*Öltözködik*)
 LUJZA (*dühös*): Nem, te ne gyere! Nem kell ekkora áldozatokat hozni értem. Maradj nyugodtan.
 MARCI: De most ne mondogasd, hogy áldozat, mert akkor nem megyek.
 LUJZA: Most akkor jössz vagy nem jössz?
 MARCI: Nem tudom. Az előbb azt mondtad, hogy menjek. Most mondom, hogy megyek, akkor ne menjek.
 LUJZA: Hát mert nem akarsz. Látom, hogy nem akarsz. (*Elindul kifelé.*)
 MARCI: Most nem vársz meg?
 LUJZA (*kintről*): De, megvárlak. Akkor gyere.
 MARCI: De most így fogsz velem viselkedni? Mert akkor nem megyek.
 LUJZA (*kintről*): Jó. Akkor ne gyere. De én megyek. (*Visszajön*) Vagy ne menjek?
 MARCI (*fáradt*): Nem tudom, Lujza. Akarsz menni?
 LUJZA: Akarok. (*Elgondolkozik*) Csak félek.
 MARCI: Mitől félsz?
 LUJZA: Nem tudom, van bennem egy rossz érzés... Hogy ha én most odamegyek, hogy akkor...
 MARCI: De hát kiscica... Akkor ne menjél. (*Könyörög*) Lujza, szerelmem... Akkor maradj itthon. Akkor maradjunk együtt itthon.
Csend.
 LUJZA: Nem. Én megyek.
 MARCI: Jó, akkor menjünk.
 LUJZA: Te ne gyere.
 MARCI: Ne menjek?

Lujza elgondolkozik. Egy asztalnál ül valami kávézószerszerűségben, interjút ad, előtte diktafon.

LUJZA: Önismeret, önismeret, önismeret. Ennyi. Mert hát eleve kérdés ugye, hogy kinek mit jelent ez a díj. Ez a Silver Hugo-díj. Oké, Amerikában ez egy ilyen... Meg Nyugat-Európában. Ott én felkerültem most egy bizonyos polcra. Na de itt? Ki tudja itt egyáltalán, hogy ez...? (*Eltűnődik*) Meg hát oké, most éppen ilyen premier, olyan fotózás, amolyan interjú... De közben azt azért nehéz megítélni, hogy az ember tényleg annyira jó-e. Hogy tényleg megérdemeltem-e én ezt a díjat? És ez veszélyes. Mint egy mocsár, tudod. Nem figyelsz, már el is süllyedtél. Addig van biztos talaj a lábad alatt, amíg még egyáltalán eszedbe jut, hogy lehet, hogy valaki más mondjuk jobban megérdemelte volna. Ez az ön-reflexió kulcsa. Én direkt végignézttem az összes filmet azon a fesztiválon. Hogy tudjam, hogy mihez képest. Na de mindegy. Most tegyük fel, hogy tényleg megérdemeltem. Még akkor is ott van az egész mögött egy nagyon nagy adag mázli. Hogy pont eszébe jutottam a Frigyesnek, hogy pont ráértem, hogy pont jó vibe-okkal mentem el a castingra... Szóval én most nem fogom magam felemelni egy ilyen piedesztálra csak azért, mert valami jó csillagzat alatt ez nekem összejött. Én az Ascher Tamással vagy a Jim Jarmusch-sal is ugyanúgy beszélek, mint a Roni ABC-ben az eladóval. Nem is akarok foglalkozni ezzel. És most nem azt mondom, nyilván. Ha valaki csak úgy odajön az utcán, hogy látta a *Psyché*-t, és gratulál, az jól tud esni. De azt nem akarom érezni, hogy meg kell sértődjek attól, ha valaki mondjuk nem gratulál. Én ezen nem gondolkodom, hogy most a nem tudom ki miért nem gratulált. Nem gratulál, oké. Gratulál, oké. Egyébként igen. Sok ember gratulált. Nyilván. Még mindig odajönnek néha, hogy a *Psyché* így meg úgy. Csak hát azokból is, ugye, mennyi az őszinte? Meg hát mi az egyáltalán, hogy gratuláció? Volt egy barátnőm... Na, ő megnézte, és én tudtam valaki mástól, hogy megnézte, és vártam, hogy akkor majd... De semmi. Hónapokig. És aztán később elmondta, hogy azért nem gratulált, mert annyira féltékeny volt. Szerintem ez a legnagyobb gratuláció. Egyébként meg mondtam neki, hogy nyugodtan gratulálhatott volna, mert ez nem csak az én sikerem. Ez közös. A stábé, a szakmáé. A magyar kultúra sikere. Egy másik ismerősöm meg... Róla tudtam, hogy évek óta utál engem, aztán most egy buliban odajött, hogy jaj, Lujza, annyira jó a *Psyché*, gratulálok! Tudod mit mondtam erre? Köszönöm. Köszönöm szépen.

CUT TO:

Lujza az utcán sétál egy castingiroda felé, és közben telefonál.

LUJZA *(a telefonba)*: Aha. És az olaszok? Nem szóltak vissza? *(Csend)* De hát azt mondták, a héten jeleznek. *(Csend)* Jó, mindegy. *Apatigris?* Múltkor azt mondtad, azt megkaptam. *(Csend)* Hát jó, de akkor lőjél alá. *(Csend)* Nem, akkor nekem se kell annyi... Megcsinálok még egy L'Oreal kampányt, vagy nem tudom...

CUT TO:

Lujza belenéz a kamerába. Egy castingirodában ül a színtelen fal előtt, a készülék túloldaláról a rendező és a casting director bámulja őt.

CASTING DIRECTOR: Tehát akkor megkaptál mindent, ugye? Szinopszis, karakterrajz...

LUJZA: Aha.

CASTING DIRECTOR: Van kérdés? Praktikus dolgok akár... A július–augusztus továbbra is szabad?

LUJZA: Hát... *(Blöfföl)* Egyelőre.

CASTING DIRECTOR: Szuper, akkor... *(A rendező odaság neki valamit)* Egy bemutatkozással kezdünk, jó?

LUJZA *(meglepett)*: Mutatkozzak be?

CASTING DIRECTOR: Csak a szokásos, tudod... A producereknek, hogy...

LUJZA *(fintorog)*: Oké.

CASTING DIRECTOR: Szuper. Akkor a kamerába, légy szíves.

LUJZA *(a kamerának)*: Nyitrai Lujza vagyok, huszonhat éves, színésznő. Békecsabán születtem, az SZFE-n végeztem, azóta játszottam pár filmben... Idén én lettem a Glamour Év Színésznője... *(Félvállról)* Tavalyról meg van egy Silver Hugóm...

CASTING DIRECTOR: Kösz. *(Odaság valamit a rendezőnek)* Szuper. *(Lujzának)* Akkor el is kezdjük, jó? Tehát amit olvastál a színopszisban, rögtön ez a felütés, hogy a csaj szakít a pasijával, és akkor utána, miután szakítottak, megtudja, hogy terhes. És felhívja a pasit. Na most ezt a jelenetet akarjuk megnézni. Amikor felhívod. Menni fog?

LUJZA: Szóval akkor ez most egy ilyen improvizáció?

CASTING DIRECTOR: Igen, egy ilyen kis impró... Itt a telefonod?

LUJZA: Itt, de...

CASTING DIRECTOR: Az kellene fog.

LUJZA: De hogy én most... Én most itt tényleg hívjak fel valakit?

Csend.

LUJZA: Vagy most...?

CASTING DIRECTOR: Nem, hát ez... *(A rendező súg neki valamit)* Hát ez egy opció.

LUJZA: Egy opció?

CASTING DIRECTOR: Ha úgy érzed, hogy te ettől jobb leszel, akkor... Van, akinek segített...

LUJZA: Ja, hogy van, aki ezt már...?

RENDEZŐ *(a casting directornak)*: Tök érdekes, nem? Hogy tényleg van, akit ez feldob, hogy így a valóság... És van, akit meg hátráltat... Nagyon érdekes...

CASTING DIRECTOR *(a rendezőnek)*: Igen...

LUJZA: Jó, hát nem azért, csak tudjátok... Azért a magánéletem...

CASTING DIRECTOR: Ja, nem, akkor nem kell. Ez tök rendben van. Csak dönts el lassan, légy szíves, aztán kezdjük el, mert kicsit megcsúsztunk itt a...

LUJZA: Jó.

CASTING DIRECTOR: Jó?

LUJZA *(vacillál)*: Nem. Igen. Jó. *(Eldönti)* Mehet.

CASTING DIRECTOR: Mehet? Oké, akkor mehet.

Lujza előveszi a telefonját, és felhívja Marcit. Csend.

LUJZA *(a telefonba)*: Halló?

CASTING DIRECTOR *(suttog)*: Hangosítsd...

LUJZA: Szia... *(Kihangosítja)* Itt vagy?

MARCI *(a telefonból)*: Itt vagyok.

LUJZA: Zavarlak most?

MARCI *(a telefonból)*: Nem az volt, hogy no contact?

LUJZA: De, igen, csak... Csak van valami, amit el kell mondanom...

MARCI *(a telefonból)*: Akkor monddjad.

Csend.

LUJZA: Szóval... Hogy én nem voltam senki mással, amióta mi... És van egy kis baj... Mert csináltam egy tesztet, és...

MARCI *(a telefonból)*: És?

LUJZA: Szerinted felhívtalak volna, ha negatív lenne?

Csend.

LUJZA: Te most eszel?

MARCI *(a telefonból)*: Ettem. Ne egyek?

LUJZA: De egyél. Persze, egyél.

MARCI *(a telefonból)*: Vagy most nem tudom. Erre mit mondjak?

LUJZA: Nem tudom...

MARCI (*a telefonból*): Ott kezdődik, hogy ez nem lehet. Tehát megint hazudsz. Nem voltál senkivel?

LUJZA: Nem.

MARCI (*a telefonból*): Ne hazudj!

LUJZA: Nem hazudok, Marci.

MARCI (*a telefonból*): De én kihúztam.

LUJZA: Jó, hát kihúztad, de...

MARCI (*a telefonból*): Akkor csinálj még egy tesztet.

LUJZA: Már csináltam.

MARCI (*a telefonból*): Jó, figyelj, én erre most nem tudok... Te most mit vársz tőlem? Örüljek, vagy...?

LUJZA: Nem tudom, csak...

MARCI (*a telefonból*): Most örülnöm kéne? Vagy mi a fasz? Szerinted mi ebben a beszélgetésben az, ami belőlem örömet kéne kiváltson?

LUJZA: Marci, ne kiabálj...

MARCI (*a telefonból*): Nem kiabálok.

LUJZA: De kiabálsz.

MARCI (*a telefonból*): Nem kiabálok! De most már kiabálok! Itt ülök, ebédelek, most erre mi a faszt mondjak?

LUJZA (*pánikol*): Nem tudom... Jó, nem tudom, tényleg nem tudom, csak... Csak megijedtem, és ez volt a reflex, hogy felhívlak, mert megijedtem... És nekem nincsen kitélő, mert én csak téged tudlak felhívni, de már téged se, és...

Csend.

8.

Marci kétségbeesetten próbál rendet rakni a nappaliban. Az elmúlt hónapokban megváltozott a lakás. Koszosabb, üresebb lett a szoba, kiszürkült az egész tér: a közös otthonból a szakítás után klasszikus aggregénylak lett. Lujza holmija eltűnt, és a közös fotók is lekerültek a falról. Kopognak a bejárati ajtón. Marci megdermed. A kezében tartott ruhakupacot begyűri az ágy alá, aztán kislét a nappaliból, hogy beengedje a lányt.

MARCI (*kintről*): Szia.

LUJZA (*kintről*): Figyelj, Marci...

MARCI (*kintről*): Nem jössz be?

Csend.

MARCI (*bejön*): Mit állsz ott? Gyere már be!
Csend. Marci bevezeti Lujzát a nappaliba. A lány megáll a küszöbön, és félve néz körbe az ismerős–ismeretlen helyiségben.

MARCI (*zavarában pakolászik*): Mivel jöttél?
LUJZA: Busszal.
MARCI: És... Jól vagy? Úgy értem, hogy... Rosszul voltál?
LUJZA: Nem, nem. Jól vagyok.
MARCI: Kérsz valamit? Van itthon egy üveg... Ja, de nem ihatsz...
LUJZA: Nem kérek semmit, köszönöm.
MARCI: Semmit?
LUJZA: Hányingerem van.
MARCI: De az normális, nem?
LUJZA: Nem tudom.
MARCI: Gyere, akkor... Hát ülj le, vagy... Gyere, ülj már le...
LUJZA (*erőt vesz magán*): Figyelj, Marci, a telefonban...
MARCI (*közbeveg*): Igen, a telefon... Bocs, csak hogy... Szóval hogy én szeretném tisztázni, hogy le voltam sokkolva... Vagy nem tudom, de... És mondtad, hogy baj... De hogy szerintem nem baj. Vagy nekem ez nem lenne baj. Vagy majd mindjárt elmondod, hogy te...
LUJZA (*halkan*): Nekem se lenne baj.
MARCI: Nem?
LUJZA: Nem...
MARCI: Hát akkor? Akkor minden jó lesz.
Csend.

MARCI (*eszébe jut*): Ugyanígy voltunk, emlékszel? Amikor kimondtad.
LUJZA: Igen?
MARCI: Igen. De most ezt nem azért... Ennek így kellett történnie. Nekünk el kellett engedni egymást. És nekem végig kellett menni azon a folyamaton, hogy te már nem vagy. És ja, az is kellett, hogy legyen valaki új.
LUJZA: Van valakid?
MARCI (*gyorsan*): Már nincs.
LUJZA: Nincs?
MARCI: Vagy van. De nem lesz. De mindegy. Ez most nem fontos. Az a fontos, hogy én melletted nem tudtam felnőni. Ezt megbeszéltük Tiborral.
LUJZA: Ki az a Tibor?
MARCI: A terapeutám.
LUJZA: Jársz terápiára?

MARCI: Aha. Heti kétszer. És Tibor is ezt mondja. (*Büszke magára*) Hogy én világeletemben nagy színész akartam lenni, de nem vettem észre, hogy igazából csak az apámnak akartam bizonyítani. És ezt már tudjuk egy ideje, csak eddig nem mertem lépni, mert... Mert olyan ez a szakma, tudod, hogy így belelépsz, aztán... Mert mindenki annyira akarja. Pedig nem is tudják, hogy mit akarnak. De annyira akarják, hogy akkor neked is legalább ennyire akarnod kell. Mert hát miért ne akarnád? Főleg, ha még azt se tudod, hogy mit akarsz helyette. Mert nekem fogalmam se volt. Amíg fel nem hívtál. (*Vesz egy mély levegőt*) De most már tudom. Apa leszek. Vagy hát nem tudom, hogy... De lehet, hogy apa leszek. És otthagynom a Katonát, és rendes életet fogok élni. Mert ez kell. Ez a fontos. És hogy most olaszt tanítok, vagy futárkodok, az... De az is lehet, hogy te majd nyomod a színészetet, én meg itthon maradok a gyerekekkel, nekem az is...

Lujza elsírja magát.

MARCI: Most mi van?

Csend.

MARCI: Most félsz, vagy...?

Csend.

MARCI: Jó, hát akkor... Figyelj, én nem akartam... Akkor én nem beszélek többet, beszélj te. Vagy ne beszélj, csak mondd el, hogy...

LUIZA (*zokog*): Te tényleg örülnél?

MARCI: Igen. Azt hiszem, igen.

LUIZA: Ne haragudj...

MARCI: De miért?

LUIZA: Ne haragudj, ne haragudj...

MARCI: De most mi van?

LUIZA (*összeszedi magát*): Hülyeséget csináltam.

MARCI: Milyen hülyeséget?

LUIZA: Nagyot. Nagyon nagy hülyeséget.

MARCI: Már hogy... (*Jár az agya*) Nem az enyém?

LUIZA: Nem igaz.

MARCI: Nem igaz?

LUIZA: Mármint igaz. Csak nem úgy igaz.

MARCI: Hogy lehet nem úgy igaz? Vagy ez most mi?

LUIZA: Ne utálj meg, jó?

MARCI: De akkor elmondod, hogy mi az, ami nem úgy igaz?

LUIZA: Ígérd meg, hogy nem utálsz meg.

Csend.

LUJZA: Castington voltam, és... (*Alig bírja kimondani*) Ez volt a feladat.
MARCI (*összerakja*): Te behazudtad nekem, hogy terhes vagy, mert valami elmebeteg rendező erre kért?
LUJZA: Ne haragudj...
MARCI: Ne haragudjak? Te normális vagy?
LUJZA: El akartam mondani... Már az előbb el akartam, csak...
MARCI: És engem bírtál felhívni?
LUJZA: Kit hívnék?
MARCI: Bazmeg, senkit! Vagy akárkit! De nem engem.
LUJZA: De nekem csak te vagy, Marci... Én annyira egyedül vagyok... Megyek az utcán, és ott vagyok mindenhol, de közben azt se tudom, hogy ki vagyok, és mit akarok... Csak azt tudom, hogy téged akarlak... Mert te akkor is ott voltál, amikor... És én nem akartam ilyen lenni veled, csak... Elvesztettem, hogy mit lehet, és mit nem, mert...
MARCI: De most téged megfenyegettek? Vagy mi? Ki ez a rendező? Megzsarolt, hogy nem kapsz munkát, hogyha...?
LUJZA: Nem...
MARCI: Odamegyek, és letépem a faszát! Ebből ügyet csinálunk, Lujza! Ezek miatt a patkányok miatt szar ez az egész...
LUJZA: Marci, nem...
MARCI: Bazmeg, én negyven percig azt hittem, hogy apa leszek! Az egész életemet végiggondoltam! Hát ez abúzus! Ki ez a rendező? A Frigyes?
LUJZA: Nem...
MARCI: Akkor miért véded?
LUJZA: Mert nem kényszerített.
Csend.
LUJZA: Én csináltam.
MARCI: Te?
LUJZA: Igen.
MARCI: Magadtól?
LUJZA: Nem magamtól. De magamtól.
Csend.
LUJZA: Bocsánatot kérek.
Csend.
MARCI: Jó. Bocsánat elfogadva. Elmehetsz.
LUJZA: Mi?
MARCI (*bideg*): Most azonnal menj el!
LUJZA: Marci...
MARCI: Én nem fogom azt mondani, hogy baszódj meg. De itt nem maradhatsz.

LUJZA: De nem hallgatsz meg?
 MARCI: Mit hallgassak? Mit akarsz?
 LUJZA: Azt, hogy jól sikerült. Jó lett a jelenet.
 MARCI: Ja, hogy jó lett. Hát akkor gratulálok.
 LUJZA: De nem azért. Csak hogy igaz volt.
 MARCI: Mi?
 LUJZA: Azért lett jó, mert igaz volt.
 MARCI: Mi volt igaz? Mi van?
 LUJZA: Nem volt igaz, de azt akartam, hogy igaz legyen, érted? És ezért sikerült jól.
 MARCI: Nem, azért sikerült jól, mert te bármire képes vagy. Te bármit hajlandó vagy feláldozni, mert még magadat se tiszteled. És ezért fogod megkapni ezt a szerepet is.
 LUJZA: De hát te akartad... Tessék, valaki lettem...
 MARCI: Hát, valaki lettél.
 LUJZA: De Marci, nem mindegy, hogy igaz volt-e, ha mi szeretnénk, hogy igaz legyen?
 MARCI: Hogy lenne mindegy? Miről beszélsz? Behazudod nekem, hogy van, aztán idejössz, hogy nincs?
 LUJZA: De mindegy, hogy van-e vagy nincs, ha lehetne.
 MARCI: Nem lehet.
 LUJZA: Könyörgöm, csak gondold át...
 MARCI: Mit? Hogy megtartsuk-e a nem létező gyerekünket?
 LUJZA: Azt, hogy ha létezne, akkor megtartanánk-e...
 MARCI: Ha létezne, akkor megtartanánk. Ezen nincs mit átgondolni. Akkor most hívnék egy taxit, odamennék a lakásodra, és ideköltöztetnék. És holnap elmennék ultrahangra, meg Ikeába, meg bababútor, meg...
(Zokog) De nem... Nem ez van... Mert hazudtál... Mert megint hazudtál, hogy legyen egy őszinte pillanatod... Úgyhogy nem... Ha létezne, akkor se tartanám meg... Veled nem...
Csend. Lujza és Marci nem bírnak egymásra nézni: mozdulatlanul, könnyes szemmel bámulják a földet.
 LUJZA: Akkor... Akkor én most elmegyek.
Lujza bizonytalanul elindul a konyhába. A szoba ajtajában megáll. Egy pillanatra visszanéz Marcira. Aztán kimegy.
 MARCI *(utánakiált)*: Lujza!
A lány visszajön. Csend. Hosszan nézik egymást a szoba két végéből.